

Arrest

nr. 241 250 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 29 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSEN *loco* advocaat E. MASSIN, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster verzocht op 18 juli 2019 om internationale bescherming. Op 19 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. *Feitenrelaas*

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten en een Arabische moslima te zijn afkomstig uit de provincie Aleppo, Noord-Syrië.

U vluchtte in maart 2016 voor de oorlog in Syrië, samen met uw echtgenoot en uw minderjarige dochter. Jullie reisden via Turkije naar Griekenland. Jullie verbleven ongeveer drie jaar in Griekenland, van 24 maart 2016 tot juni 2019. Na een maand op het Griekse eiland Chios, verbleven jullie gedurende 5 à 6 maanden in een onthaalcentrum op het eiland Kos. U was zes maanden zwanger toen u er een miskraam kreeg. In oktober 2016 werden jullie overgebracht naar de Griekse hoofdstad Athene, waar jullie verbleven in het opvangcentrum Aliones. Eind 2016 kende de Griekse overheid jullie een internationale beschermingsstatus toe. U verkreeg een Griekse verblijfsvergunning, geldig voor drie jaar, alsook een Grieks paspoort voor vluchtelingen. Opnieuw was u zwanger en kreeg u een miskraam. Uw kindje werd begraven na een keizersnede in een ziekenhuis te Athene in mei 2017. Uw echtgenoot werd veroordeeld voor mensensmokkel en zat in Athene een gevangenisstraf uit van twee jaar en twee maanden. U scheidde van uw man omwille van zijn drugsproblemen en omdat hij u sloeg. U verliet Griekenland omwille van de moeilijke levensomstandigheden. U voelde zich onveilig in het opvangcentrum. Begin dit jaar, kreeg u van de Griekse overheid nog drie maanden respijt om het opvangcentrum te verlaten en een eigen woning te zoeken. U volgde enkele Griekse taallessen, maar vond geen werk in Griekenland.

U reisde naar België, waar u op 18 juli 2019 huidig verzoek om internationale bescherming indiende. U legde uw Syrische identiteitskaart neer ter staving van uw identiteit en herkomst. U legde ook een Grieks document dd. 10.05.2017 neer betreffende voornoemde begrafenis van uw kind te Athene.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Op basis van de documenten toegevoegd aan uw administratief dossier (Eurodac Research Result dd. 16.07.2019 en Nota CGVS dd. 12.10.2018 betreffende eurodac hit "M") en uw verklaringen tijdens uw onderhoud op het CGVS (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 5), blijkt dat de Griekse overheid u in 2016 een internationale beschermingsstatus toekende en u een Griekse verblijfsvergunning verleende die 3 jaar geldig is. Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde uw Griekse verblijfsvergunning en Griekse paspoort voor vluchtelingen niet te kunnen voorleggen omdat u deze documenten verloor (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6-7).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België liet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 5-10). Uit het geheel van uw verklaringen blijkt niettemin dat de Griekse overheid u en uw gezin tijdens uw verblijf in Griekenland gedurende ongeveer drie jaar wel degelijk bijstond op het vlak van opvang, materiële steun, medische zorgen, scholing of Griekse taallessen met het oog op het vinden van een eigen inkomen en woning (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 5-10). U stelde echter dat voornoemde bijstand onvoldoende was; dat de Griekse overheid u begin dit jaar liet verstaan dat u binnen drie maanden uw opvangcentrum diende te verlaten en dat u op termijn een eigen woning en inkomen diende te vinden (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7). U stelde aanvankelijk dat er in Griekenland onvoldoende medische bijstand was, maar uit uw latere verklaringen blijkt dat u in Griekenland wel degelijk medische zorgen kreeg voor u en uw dochter: u en uw dochter werden in jullie Griekse opvangcentrum door dokters en verplegers onderzocht en behandeld tegen schurft; uw dochter werd medisch onderzocht en

behandeld voor haar elke winter terugkerende ademhalingsproblemen; u onderging een keizersnede in een Grieks hospitaal en een Griekse organisatie regelde de begrafenis van uw doodgeboren kind (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6, 8-9). U stelde aanvankelijk dat er in Griekenland geen scholen waren voor u en uw dochter, maar uit uw latere verklaringen blijkt dat de Griekse overheid jullie wel degelijk scholing aanbood en dat u pas begon Griekse taallessen te volgen enkele maanden voor uw vertrek uit Griekenland (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7 en 9).

Met betrekking tot het vinden van werk in Griekenland, verklaarde u dat er in Griekenland geen werk is, geen jobs voor de Grieken zelf zodat het voor vluchtelingen zoals u nog moeilijker is om er werk te vinden (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7 en 10). U kan echter niet stellen benadeeld te zijn als persoon die internationale bescherming geniet wat betreft uw toegang tot de arbeidsmarkt, aangezien de grootste belemmering bij het vinden van werk veroorzaakt wordt door de financieel-economische crisis in Griekenland die de arbeidsmogelijkheden in het algemeen negatief beïnvloedt. In beginsel gelden de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf en niet deze die van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU.

Er dient te worden benadrukt dat u als persoon die internationale bescherming in Griekenland geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement geniet. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde u zich ook onveilig te voelen in Griekenland (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7, 10 en 12). U stelde vooreerst dat uw echtgenoot u sloeg en dat hij ermee dreigde jullie dochter te ontvoeren (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7 en 12). Hierbij moet worden opgemerkt dat het hier strafrechtelijk feiten betreft waartegen geen enkel land absolute bescherming kan bieden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de Griekse politie wel degelijk strafrechtelijk optreedt zoals toen uw echtgenoot wegens mensensmokkel werd veroordeeld en gedetineerd. Bovendien stelde u zich zorgen te maken over de veiligheid van uw dochter in jullie Griekse onthaalcentrum omdat u vernam dat er in Griekse opvangcentra verkrachtingen plaatsvonden en omdat er in jullie opvangcentrum ondanks de aanwezigheid van veiligheidspersoneel een achtjarige jongen zou zijn verkracht door een 15 jarige jongen (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 10-11). Zonder afbreuk te doen aan de ernst van voornoemde incidenten, kan hieruit niet worden

besloten tot een gegronde vrees of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u van internationale bescherming geniet in Griekenland en dat u niet naar Syrië mag worden teruggeleid.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in het verzoekschrift een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Schending van artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, van artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 57/6 § 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950 (hierna “EVRM”), goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955, van artikel 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21, 23 van de Richtlijn 2013/33/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, artikelen 4 en 20.5 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 14 § 4 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 57/6 § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

”3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw- tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten:

2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten:

5° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie" Verwerende partij is dus verplicht om een individueel onderzoek te voeren van elk asielerzoek op grond van artikel 57/6 van de voornoemde wet. om te beoordelen, aan de ene kant, of de verschillende elementen die naar voren gebracht zijn van de verzoekende partij gelijkgesteld kunnen worden met een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15/12/1980 of met een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48 4 van dezelfde wet.

Dit toelaat de mogelijkheid van de omkering van het vermoeden van de actualiteit en effectiviteit van de door de lidstaat van de Europese Unie (EU) verleende bescherming. Indien de EU-lidstaat die bescherming heeft verleend, deze bescherming niet daadwerkelijk ten uitvoer legt door de vluchteling een levensstandaard te bieden die verenigbaar is met de menselijke waardigheid en derhalve in overeenstemming is met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest, moet de door artikel 57/6, lid 3, van de vreemdelingenwet geboden mogelijkheid worden uitgesloten.

De voorbereidende werkzaamheden voor de wet van 21 november 2017 bevestigen dit argument:

"Le paragraphe 3, 3° traite de l'irrecevabilité d'une demande lorsque le demandeur a déjà reçu le statut de réfugié dans un autre Etat membre de l'UE ou, par extension, le statut de protection subsidiaire. Lorsque le demandeur avait reçu le statut de réfugié dans un autre Etat membre, le Commissaire général pouvait déjà décider de ne pas prendre en considération sa demande sur la base de l'article 57/6/3, qui est abrogé par le présent projet. Pour des raisons d'uniformité terminologique avec la directive 2013/32/UE, il a été décidé de remplacer l'expression "non prise en considération " par "irrecevabilité " de la demande de protection internationale. Le fait que le CG RA puisse déclarer non recevable une demande de protection internationale parce que le demandeur jouit déjà d'une protection internationale dans un autre Etat membre de l'Union européenne, implique également que le CG RA peut prendre une autre décision lorsque le demandeur démontre au 'il ne peut compter sur cette protection. " Verwerende partij is derhalve verplicht om elk asielerzoek individueel te onderzoeken op basis van artikel 57/6 van bovengenoemde wet, teneinde na te gaan of de verschillende elementen die worden aangevoerd door vluchtelingen die reeds bescherming genieten in een EU-lidstaat, kunnen worden beschouwd als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 2, b), van de wet van 15 december 1980.

Verzoekster heeft ernstige vervolgingen en bedreigingen ondergaan in haar land van herkomst. Zij is naar Griekenland gevlucht, waar haar de internationale bescherming toegekend werd. Omwille van de onverdraaglijke en onmenselijke omstandigheden (de onveiligheid in de vluchtelingen kampen, de slechte algemene socio-economische omstandigheden, en de racisme), heeft zij echter besloten Griekenland te verlaten. Verschillende objectieve bronnen bevestigen dat de leven omstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland als mensonterend kunnen beschouwd worden.

' Travaux préparatoires, 22 juin 2017, Doc 54 2548/001, p. 107

IT- Betreffend de leefomstandigheden van zowel erkende vluchtelingen als asielerzoeksters

Zo getuigen verschillende bronnen van de zorgwekkende situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland. We benadrukken de aanzienlijke toename van het aantal asielzoekers in Griekenland sinds 2017, na de versterking van de controles op de migratieroutes van Libië en de sluiting door Italië van zijn havens. Vele bronnen (waaronder de AIDA update 2018 verslag) onderstrepen de totale verzadiging van de kampen in de belangrijkste eilanden van migranten aankomsten. Het gebrek aan voedsel en huisvesting, heet onder andere, als gevolg dat vele migranten op straat slapen. Onhygiënische omstandigheden worden ook benadrukt, evenals het gebrek aan medische zorg. Vele migranten zijn ook blootgesteld aan geweld, als gevolg van precarie opvangomstandigheden (zie AIDA Griekenland update 2018, P2). Deze betreurenswaardige opvangvoorzieningen worden door de NGO Human Rights Watch bevestigd in vele artikelen en rapporten:

"The "hotspots " on Lesbos, Chios, Samos, heros, and Kos, where most of the asylum seekers on the islands are being hosted, still have almost 10,000 yeople in facilities with a total capacity of just 6,292.

The numbers are likely to rise as more asylum seekers take to the seas during the traditional crossings season in the spring and summer months, adding to the humanitarian emergency on the islands.

Many people are still forced to sleep on the ground or in tents not adapted to the heavy rains and cold on the islands. Women and children, who may have already been exposed to violence and exploitation in the countries they fled, face a heightened risk of sexual violence and harassment, amid the tensions, lack of security, and overcrowding at reception facilities. Basic services such as toilets and showers are not accessible to people with disabilities. "

(zie in bijlage Human Rights Watch, Greece: 13,000 Still Trapped on Islands, 6/03/2018, <https://www.hrw.org/news/2018/03/06/greece-13000-still-trapped-islands>) De Moria kamp, op de Lesbos eiland, werd als "Overcrowded, violent and awash with human sewage" beschreven (zie in bijlage The Guardian, "Greece has the means to help refugees on Lesbos - but does it have the will?", 13/10/2018. <https://www.theguardian.com/global-development/2018/sep/13/greece-refugees-lesbos-moria-camp-funding-will>).

In februari 2018, meldde de UNHCHR het hoge risico van seksueel en gender-based geweld tegen vrouwen en kinderen in vluchtelingenkampen in Griekenland (Zie AIDA Griekenland update 2018, P2).

Onlangs heeft UNHCR opnieuw gewezen op de betreurenswaardige voorwaarden voor de opvang van asielzoekers door de Griekse autoriteiten, overweldigd door de belangrijke aankomsten (zie in bijlage UNHCR, "Fewer refugees arriving in Greece's Evros region but problems remain", 12/06/2018.

<http://www.unhcr.org/news/latest/2018/6/5b1e69744/fewer-refugees-arriving-greece-evros-region-problems-remain.html>).

Hoewel er sinds het einde van 2018 iets minder migranten aangekomen zijn, worstelt Griekenland nog steeds om aangepaste opvang voorzieningen aan te bieden. In januari 2019 alleen zijn 2650 migranten in Griekenland aangekomen (zie in bijlage UNHCR, Fact Sheet, Greece, Januari 2019).

De toekomst is nauwelijks geruststellender. Uit een artikel (februari 2019) blijkt namelijk dat de Griekse regering besloten heeft om financiële en materiële bijstand aan erkende vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten, in te trekken. Mensen met een verblijfsvergunning, maar die nog steeds in UNHCR-centrum verblijven, zullen het terrein moeten verlaten, met als doel "ruimte vrij te maken voor asielzoekers". In de praktijk zal dit soort bijstand, zowel materieel als financieel, slechts worden verleend voor een periode van zes maanden na het besluit om hun internationale bescherming te verlenen:

« Le gouvernement grec a annoncé qu'il allait commencer à demander aux personnes ayant le statut de réfugié ou la protection subsidiaire de quitter les camps et les logements de l'UNHCR, en commençant par les personnes ayant obtenu leur statut avant août 2017. Refugee.Info a appris que cela mettra également fin, à terme, à leur accès à l'assistance financière.

Peu à peu, les autorités demanderont à toutes les personnes ayant le statut de réfugié ou la protection subsidiaire depuis plus de 6 mois de quitter les camps et les hébergements de l'UNHCR, et elles cesseront progressivement de leur fournir une aide financière, a annoncé le Ministère Grec de la Politique de Migration. »

Deze maatregel is reeds van kracht voor personen die vóór 31 juli 2017 internationale bescherming hebben verkregen: de regering heeft hen tot 31 maart 2019 de tijd gegeven om de centra te verlaten. (Refugee.Info, « La Grèce envisage d'éliminer progressivement les aides financières et l'hébergement pour les réfugiés statutaires», 19/02/2019, <https://blog.refugee.info/exit-accommodation-cash-fr/> -). Bovendien wijst recente informatie erop dat de Griekse regering in de nabije toekomst alle vormen van hulp aan erkende vluchtelingen stopzetten zal:

"The Greek government has announced it will start asking people with refugee status or subsidiary protection to leave camps and UNHCR accommodation, starting with people who got their status before August 2017. Eventually, it will also end their access to cash assistance, Refugee.Info has learned. (...)

The Greek government says it is not creating a new policy, just enforcing an existing policy. Under the policy, people lose access to camps and UNHCR accommodation and cash 6 months after they get refugee status or subsidiary protection. (...)

Up to now the government hasn't enforced the 6-months policy strictly, recognizing that for many refugees in Greece, it is very difficult to find a place to stay and a way to support themselves financially.

Why now?

Now, the Greek government says it has to enforce the policy because:

- Greece is still facing high numbers of new arrivals.*
- The islands are overcrowded.*
- There are not enough places in camps and UNHCR accommodation to meet the needs of asylum-seekers.*

The decision came from the Greek Directorate for the Protection of Asylum Seekers, the General Secretariat for Migration Policy and the Ministry of Migration Policy. (...)

If you have refugee status or subsidiary protection in Greece that the Asylum Service issued on or before July 31, 2017, unfortunately these new changes will affect you in the coming months. "

(Blog Refugee Info, 18/02/2019 , <https://blog.refugee.info/exit-accommodation-casliO> We benadrukken ook dat de Raad van Europa in maart 2019 een alarmerend verslag gepubliceerd heeft, over de omstandigheden in vluchtelingen kampen in Griekenland. Media bronnen berichten van "Horrific sanitary conditions, lack of food, and police beatings: just some of the conditions migrants in Greek camps are subjected to. according to a new report. The situation for children is particularly precarious. The Council of Europe's Committee for the Prevention of Torture (CPT) raised concerns Tuesday over the "inhuman and degrading" conditions in Greece's refugee camps.

- There was a lack of doctors, medicines, food and drinking water in several camps along Turkey's land border, in Athens, and on the Aegean islands.

- In the northeastern town of Fylakio, up to 95 migrants were being housed in a single room.

0 People were detained for extended periods of time in inadequate and "dirty" conditions at border patrol stations such as Isaacio and Tychero.

- Many migrants were suffering from scabies because of the poor state of washing facilities, clogged toilets and dirty mattresses and blankets.

0 Refugees at several camps, including Moria on the island of Lesbos, reported suffering abuse and beatings at the hands of police.

- Hundreds of unaccompanied minors were being housed with single men and at risk of sexual violence."

(zie DW, Council of Europe slams Greece over refugee camp conditions, <https://www.dw.com/cda/en/council-of-europe-slams-greece-over-refugee-campconditioi> s'a-475 76477)

Verzoekster heeft inderdaad verklaard dat zij tijdens haar verblijf in Griekenland in verschillende opvangcentra voor asielzoekers in mensenvernederende omstandigheden leefde. Ze heeft inderdaad vermeld dat ze wegens onvoldoend medisch zorg een kind verloren heeft door een miskraam. Ze heeft ook uitgelegd dat er geen school was voor haar dochter in de opvangcentrum waar ze in het begin verbleef, en dat haar dochter lang wachten moest om toegang tot een school te krijgen.

Binnen drie maanden van het verkrijgen van de internationale bescherming, moest zij de centrum verlaten, zonder enige aard van hulp. Hoewel ze probeert heeft om werk te vinden kon zij nergens werk vinden.

Bovendien heeft ze uitgelegd dat sinds ze van haar man gescheiden is, hij dreigt om hun dochter te ontvoeren. Ze legt uit dat de Griekse politie haar niet helpen zou. Daarom vreest ze ook terug te keren naar Griekenland.

Als alleenstaande jonge vrouw meet een klein kind, is verzoekster bijzonder kwetsbaar. De verklaringen van verzoekster zijn overeenkomstig met de informatie van de objectieve bronnen supra omtrent de mensenonterende leven omstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland. Ze moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwt worden.

De ontvang voorzieningen van asielzoekers en erkende vluchtelingen in Griekenland, zijn mensonterend.

Deze informatie demonstreert dus duidelijk dat in Griekenland, anders als door de Commissaris beweert, en zoals uitgelegd door verzoekster, de rechten van asielzoekers en vluchtelingen voorgezien door EU minimum normen (werkgelegenheid, sociale voorziening, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorziening...) niet op bevredigende aard in de praktijk omgezet worden. De in de praktijk omzetting van de EU minimum normen voor de rechten van vluchtelingen en asielzoekers wordt geenszins door de Commissaris onderzocht. We zijn van mening dat dit een schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel vormt. I.

2- Betreffend de rechtspraak van uw Raad

Uw Raad heeft herhaaldelijk beslissingen tot niet-ontvankelijkheid wegens internationale bescherming in Griekenland vernietigd, zowel in zijn bevoegdheden in annulatie als in volle rechtsmacht, wegens de mensenonterende leefomstandigheden van vluchtelingen. Zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als het Europees Hof van Justitie hebben arresten genomen waarin wordt bevestigd dat de lidstaten verplicht zijn om voor elk individueel verzoek een systematische, en grondige analyse uit te voeren om ervoor te zorgen dat een in een andere lidstaat verkregen internationale beschermingsstatus doeltreffend en actueel is.

In casu werd de situatie en de ervaring van verzoekster tijdens zijn verblijf in Griekenland onvoldoend door de verwerende partij onderzocht, zoals blijkt uit de gebrekkige en gestandaardiseerde bestreden beslissing. Bovendien weerspiegelen verschillende besluiten hieronder de rampzalige toestand van de opvangstructuren voor asielzoekers in Griekenland en het bijna volledig ontbreken van een beleid voor de opvang en integratie van personen die internationale bescherming genieten:

- CCE, nr. 207.327, 30/07/2018 (annulatie), waaruit blijkt dat de asielinstanties onderzoeken moeten of de verzoeker nog steeds internationale bescherming geniet in de EU-lidstaat:

" 8. En l'espèce, il ressort d'un examen ex nunc qu'il ne peut être tenu pour établi, sur la base des informations communiquées par les parties, que le requérant bénéficie actuellement d'une protection internationale en Grèce. A défaut d'autre information, la demande de protection internationale du requérant ne peut donc être considérée comme irrecevable. Par ailleurs, le fait que le requérant s'est vu reconnaître la qualité de réfugié en Grèce constitue, en soi, une indication sérieuse qu'il peut prétendre à la reconnaissance de cette qualité au sens de l'article 48/3 de la loi du 15 décembre 1980 ou à l'octroi de la protection subsidiaire au sens de l'article 48/4 de la même loi.

9. Il convient, en conséquence, d'annuler la décision attaquée en application de l'article 39/2, § 1er, al. 2, 3°."

Evenals in dit arrest heeft de CGVS onvoldoend onderzoek gevoerd om zeker te zijn dat verzoeker daadwerkelijk internationale bescherming in Griekenland geniet. De beslissing moet derhalve ten minste nietig worden verklaard, zodat het CGVS op dit punt aanvullende onderzoeksmaatregelen kan nemen.

- RvV, nr. 207.875, 20/08/2018 (annulatie): Eerdere rechtspraak wordt door dit arrest bevestigd. De vraag is niet of verzoekers nog steeds de een recht tot verblijf hebben in Spanje, maar of zij nog steeds subsidiaire bescherming genieten. Dit blijkt niet uit het administratieve dossier van het CGVS:

" 3.3. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking niet. De vraag stelt zich immers niet of verzoekende partijen nog over de nodige verblijfsstatus beschikken en/of ze kunnen terugkeren naar Spanje, waar hen op 15 maart 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, doch wel of verzoekende partijen heden actueel nog subsidiaire bescherming hebben in Spanje. De enige vraag die voorligt, doch onbeantwoord blijft, is of verzoekende partijen vandaag de dag nog subsidiaire bescherming genieten in Spanje. Dit blijkt nergens uit. Dit wordt ook op deze wijze in de beschikking geformuleerd: "In tegenstelling tot wat verzoekers in hun verzoekschrift voorhouden, blijkt op basis van hun verklaringen en de documenten in hun administratief dossier wel degelijk dat zij in Spanje de subsidiaire beschermingsstatus hebben verkregen. In een schrijven van 11 september 2017 uitgaande van het Dublinkantoor van de Spaanse Dienst voor Internationale Bescherming wordt te kennen gegeven dat Spanje niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers hun verzoek tot internationale bescherming omdat verzoekers op 15 maart 2017 in Spanje reeds de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben. Dat zij de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben in Spanje wordt overigens door verzoekers zelf bevestigd. Verzoekers verklaarden immers zowel ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken als op het Commissariaat-generaal dat zij in Spanje een tijdelijke verblijfsvergunning, namelijk de subsidiaire beschermingsstatus, verkregen hebben (CGVS vragenlijst, punt 5; gehoorverslag verzoeker, p. 7; gehoorverslag verzoekster, p. 3).

In het administratief dossier kan evenwel niet worden nagegaan of de subsidiaire beschermingsstatus die verzoekers op 15 maart 2017 in Spanje hebben verkregen, heden nog steeds geldig is dan wel verlengd kan worden. " De Raad wijst er dienaangaande nog op dat in het administratief dossier geen informatie werd toegevoegd waaruit blijkt dat de internationale bescherming die werd toegekend aan verzoekende partijen voor een onbepaalde periode geldt. "

In dit arrest bevestigt uw Raad dus dat de verwerende partij een grondige analyse moet uitvoeren om te waarborgen dat elke asielverzoeker die in een andere lidstaat internationale bescherming geniet op dit moment in dat land daadwerkelijk internationale bescherming geniet. In casu heeft het CGVS zijn beslissing genomen zonder de situatie van verzoekster in Griekenland naar behoren te analyseren en te controleren. Er zijn geen aanwijzingen dat hij op een manier zou kunnen leven die strookt met de menselijke waardigheid als hij vandaag naar Griekenland teruggestuurd zou worden.

Bij gebreke van motivering van de bestreden beschikking, namelijk de concrete voorwaarden van het bestaan waarmee verzoekers zouden worden geconfronteerd indien zij naar Griekenland zouden terugkeren, dient de bestreden beschikking ten minste nietig te worden verklaard, zodat de verwerende partij deze voorwaarden van het bestaan door middel van aanvullende onderzoeksmaatregelen kan onderzoeken en aldus met kennis van zaken een beslissing kan nemen, met inachtneming van de op haar rustende verplichtingen inzake de motivering van de administratieve beslissingen.

- CCE, nr. 207.567, 8/08/2018 (annulatie) : Het vermoeden van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan door verzoeker worden weerlegd. Volgens het Hof van Justitie kan niet worden uitgesloten dat systematische tekortkomingen of een ernstig risico van een schending op artikel 3 EVRM/artikel 4 van het Handvest een overdracht krachtens de Dublin III-verordening in de weg staan. Dezelfde redenering geldt voor een erkende vluchteling. Uit een ex mine onderzoek van de door verzoeker verstreekte informatie blijkt dat het aannemelijk is dat hij in Griekenland een onmenselijke en vernederende behandeling heeft ondergaan. Deze kwestie moet verder worden onderzocht, evenals de vraag of de verzoeker toegang heeft tot effectieve bescherming van de Griekse autoriteiten:

6. Le système européen commun d'asile a été conçu dans un contexte permettant de supposer que l'ensemble des Etats y participant respectent les droits fondamentaux. en ce compris les droits trouvant

leur fondement dans la Convention de Genève et le protocole de 1967, ainsi que dans la CEDH' et que les Etats membres peuvent s'accorder une confiance mutuelle à cet égard (CJUE, arrêt du 21 décembre 2011, N S. e. a. dans les affaires C411/10 et C493/10, EU:C:2011:865, point 78). Dans ces conditions, il doit être présumé que le traitement réservé aux demandeurs d'asile dans chaque Etat membre est conforme aux exigences de la Charte, à la Convention de Genève ainsi qu'à la CEDH (idem, point 80). Toutefois, la Cour de Justice de l'Union européenne (CJUE) a également jugé qu'il ne peut pas être exclu que ce système rencontre, en pratique, des difficultés majeures de fonctionnement dans un Etat membre déterminé, de sorte qu'il existe un risque sérieux que des demandeurs d'asile y soient traités d'une manière incompatible avec leurs droits fondamentaux. Il ne peut pas non plus être exclu que même en l'absence de défaillance systémique, des considérations liées aux risques réels et avérés de traitements inhumains ou dégradants, au sens de l'article 4 de la Charte et de l'article 3 de la CEDH, puissent, dans des situations exceptionnelles, entraîner des conséquences sur le transfert d'un demandeur d'asile en particulier (en ce sens, CJUE arrêt du 16 février 2017, C K. e.a., C - 578/16 PEU, EU:C:2017:127, point 93). Ce raisonnement appliqué au transfert d'un demandeur d'asile en application du règlement Dublin doit être également suivi, mutatis mutandis lorsqu'il s'agit d'un réfugié reconnu.

7. Il peut donc être considéré que l'article 33, § 2, a. de la directive 2013/32/UE trouve son fondement dans une présomption simple que l'Etat membre qui a reconnu la qualité de réfugié à un demandeur de protection internationale réserve à celui-ci un traitement conforme aux obligations découlant de la Charte, de la Convention de Genève ainsi que de la CEDH. Le demandeur qui souhaite voir sa demande d'asile à nouveau examinée dans un autre Etat membre, en l'occurrence la Belgique, peut renverser cette présomption s'il démontre que tel n'est pas le cas. "

" 10. En l'espèce, il ressort d'un examen ex nunc des informations communiquées par le requérant qu'il est à ce stade plausible qu'il ait subi des traitements inhumains et dégradants en Grèce. Cette question nécessite toutefois une instruction que le Conseil n'a pas le pouvoir de mener. Il convient notamment de vérifier s'il peut être démontré que le requérant n'aurait pas accès à une protection effective des autorités grecques contre les atteintes graves qu'il dit avoir subies. " »

Hoewel verzoeker in Griekenland internationale bescherming heeft gekregen, wijst niets in de bestreden beslissing dat verzoeker in Griekenland niet het risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling in Griekenland. Deze rechtspraak is derhalve rechtstreeks van toepassing op de onderhavige zaak en de beschikking moet op zijn minst nietig worden verklaard, zodat de kwestie van onmenselijke en vernederende behandeling ernstig wordt onderzocht, alsmede de vraag of verzoeker toegang heeft tot daadwerkelijke bescherming door de Griekse autoriteiten.

- CCE, nr. 211.557, 18/10/2018 (annulatie): Eerdere jurisprudentie is bevestigd door de Raad. De Raad hecht belang aan de verklaringen van verzoeker dat hij in de straten van Athene moest leven, dat het koud was, dat hij geen toegang had tot medische zorg en dat hij niet at. Volgens de Raad volstaat het enkele feit dat verzoeker sindsdien als vluchteling is erkend niet om te bewijzen dat hij bij zijn terugkeer naar Griekenland niet aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. De Raad concludeert dat verzoeker zich beroept op bijzondere omstandigheden in verband met zijn persoonlijke situatie die hem in Griekenland aan onmenselijke en vernederende behandeling zouden blootstellen:

14.3. Le Conseil observe, à ce sujet, que la décision attaquée ne tient pas compte de certains aspects des déclarations du requérant. Il estime notamment important de relever que le requérant a déclaré qu'il a dû vivre dans la rue à Athènes, qu'il faisait froid, qu'il n'avait pas de soins médicaux et qu'il ne mangeait pas. Au vu des informations qu'il produit et dont la partie défenderesse, qui fait défaut à l'audience, ne conteste ni la pertinence ni l'actualité, le simple fait que le requérant a entre-temps été reconnu réfugié ne suffit pas à établir qu'il ne risquerait plus de subir de pareils traitements en cas de retour en Grèce. Le requérant a par ailleurs déposé des documents démontrant qu'il est suivi médicalement, notamment pour des problèmes cardiaques et gastroentérologiques. Il démontre donc qu'il nécessite des soins médicaux pour de sérieux problèmes de santé. Dans ces conditions, l'absence d'accès aux soins de santé dont il explique, sans être sérieusement contredit, avoir souffert en Grèce revêt un réel caractère de gravité.

14.4. Au vu de ces éléments, le Conseil estime que le requérant fait valoir des circonstances particulières à sa situation personnelle qui l'exposeraient à des traitements inhumains ou dégradants en cas de retour en Grèce. Il doit donc être admis, dans l'état des informations communiquées au Conseil, que la protection internationale dont il dispose dans ce pays n'est pas effective. "

Trouwens heeft de Nederlandse Raad van State over de toelating of niet van overnames naar Griekenland onder Dublin de volgende beoordeeld, in het bijzonders over het fundamenteel recht in het krijgen van een rechtsbijstand:

"7.6. Met name voor vreemdelingen is het krijzen van rechtsbijstand als bedoeld in artikel 20 van de Procedurerichtlijn onlosmakelijk verbonden met de toe sans tot een daadwerkelijk rechtsmiddel omdat zij in de meeste gevallen de taal van de lidstaat niet spreken en onbekend zijn met het rechtssysteem. Hoewel se breken in de toe sans tot rechtsbijstand op zichzelf niet hoeven leiden tot een schending van

artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest, is dit in deze zaak anders. Het belang van rechtsbijstand wordt in Griekenland immers versterkt, omdat, zoals onder 4.4. uiteenzet. bij Griekenland niet zonder meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel op onder andere het gebied van de asielpprocedure en de toegang tot een daadwerkelijk rechtsmiddel. Omdat er ook bij de staatssecretaris geen zekerheid over bestaat dat de vreemdeling tijdens zijn beroepsprocedure in Griekenland toegang krijgt tot rechtsbijstand, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de staatssecretaris onzorgvuldig heeft onderzocht en ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling op dit punt geen reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU Handvest. "

(<https://www.Raadvanstate.nl/acmeel/abonnementenservice/persberichten/persbericht/@/18138/201904035-l-v3/>)

We verwijzen ook naar het arrest van het Duitse Federale Constitutionele Hof van 31.07.2018 (REF: BVerfG 31.07.2018 - 2 BvR 714/18, beschikbaar op: <https://urteilegesetz.de/rechtsprechung/2-bvr-714-18>) waarin het Hof stelt dat in Duistland erkende vluchtelingen niet naar Griekenland teruggestuurd kunnen worden, zonder garanties van de relevante Griekse autoriteiten. Het Hof concludeerde dat het terugsturen van erkende vluchtelingen of houders van internationale bescherming op een case-by-case basis moet worden onderzocht, en bijzonders of: het levensonderhoud van de betrokken personen gewaarborgd is; of zij toegang hebben tot de arbeid, huisvesting en gezondheidszorg:

"23- Zwar trifft die Grundannahme des Verwaltungsgerichts zu, dass anerkannt Schutzberechtigten nach Art. 20 ff der Richtlinie 2011/95/EU (Qualifikationsrichtlinie) und den Wohlfahrtsvorschriften der Genfer Flüchtlingskonvention im Wesentlichen – nur – ein Anspruch auf Inländergleichbehandlung zusteht. Das Verwaltungsgericht setzt sich jedoch nicht damit auseinander, dass zum einen die von Artikel 34 Qualifikationsrichtlinie geforderten, über die Inländergleichbehandlung hinausgehenden Integrationsmaßnahmen nicht angeboten werden (vgl. zur Relevanz dieser Maßnahmen bei der Prüfung einer Verletzung des Art. 3 EMRK: Hessischer Verwaltungsgerichtshof Urteil vom 4. November 2016 - 3 A 1292/16. A -, juris, Rn. 29 ff.). Zum anderen knüpfen die in Griechenland verfügbaren Sozialleistungen an einen bis zu 20jährigen legalen Aufenthalt an, weshalb anerkannt Schutzberechtigte von der Inanspruchnahme dieser Leistungen faktisch ausgeschlossen sind (vgl. BVerfG, Beschluss der 1. Kammer des Zweiten Senats vom 8. Mai 2017 - 2 BvR 157/17 -, juris, Rn. 20).

24- Zudem bedarf es einer Auseinandersetzung mit der Einschätzung, bei unerkannt

Schutzberechtigten ebenso wie bei Asylbewerbern treffe die Annahme des Europäischen Gerichtshofs für Menschenrechte zu, dass es sich hierbei um eine besonders verletzte Gruppe handelt, die zumindest für eine Übergangszeit auf staatliche Hilfe bei der Integration in den Aufnahmestaat angewiesen ist (vgl. Hessischer Verwaltungsgerichtshof, Urteil vom 4. November 2016 - 3 A 1292/16. A -, juris, Rn. 24 f.).

Es hätte daher – insbesondere vor dem Hintergrund, dass die von Artikel 34 Qualifikationsrichtlinie vorgeschriebenen Integrationsmaßnahmen nicht existieren – weiterer Feststellungen dazu bedurft, ob und wie für nach Griechenland zurückgeführte anerkannt Schutzberechtigte zumindest in der ersten Zeit nach ihrer Ankunft der Zugang zu Obdach, Fahrsmitteln und sanitären Einrichtungen sicher gestellt wird.

25- Die erforderlichen Erkenntnisse hierzu enthält jedenfalls nicht die vom Verwaltungsgericht benannte Empfehlung der Kommission vom 8. Dezember 2016. Denn diese legt nur Verbesserungen – auch der humanitären Standards – für die Dauer des griechischen Asylverfahrens dar. bezieht sich also nicht auf die hier relevante Problematik der anerkannt Schutzberechtigten. Insbesondere ist nicht die Rede davon, dass erw eiterte – nach wie vor nicht ausreichende – Unterbringungskapazitäten für Asylbewerber auch rückgeführten anerkannt Schutzberechtigten zur Verfügung stünden. Im Übrigen empfiehlt die Kommission Rückführungen zur Durchführung von Asylverfahren ohnehin nur für den Fall, dass jeweils im Einzelfall aufgrund einer Zusicherung der griechischen Behörde feststeht, dass der Zurückzuführende in einer Flüchtlingsunterkunft Unterkommen kann (vgl. Ziff. 10 der empfohlenen Maßnahmen zur Verbesserung des griechischen Asylsystems). Eine solche Zusicherung seitens der griechischen Behörde, den Beschwerdeführer zumindest für eine Übergangszeit unterzubringen, ist im vorliegenden Verfahren jedoch nicht abgegeben und von Bundesamt oder Bundesregierung – soweit ersichtlich – auch nicht angefordert worden. Vielmehr hat das Bundesamt in seinem Bescheid vom 20. Mai 2017 lediglich ausgeführt dass davon auszugehen sei, dass Griechenland die einschlägigen Regelungen des EURechts einhalte. Auf welcher Grundlage diese Annahme beruht, wird nicht offengelegt. Sie ist auch angesichts der seit sieben Jahren bejahten systemischen Mängel im griechischen Asylsystem nicht nachvollziehbar.

26- Die angegriffenen Beschlüsse des Verwaltungsgerichts beruhen auf der Grundrechtsverletzung. Es kann nicht ausgeschlossen werden, dass das Verwaltungsgericht bei hinreichender Berücksichtigung der verfassungsrechtlichen Vorgaben zu einer anderen, für den Beschwerdeführer günstigeren Entscheidung gekommen wäre. Bei einer erneuten Entscheidung wird das Verwaltungsgericht zu prüfen

und berücksichtigen haben, inwieweit seit der Einführung allgemeiner Sozialhilfeleistungen zum 1. Januar 2017 anerkannt Schutzberechtigten in Griechenland in der Praxis Zugang zu diesen effektiv offensteht."

(Vrije vertaling:

23- Het is juist dat de administratieve rechtbank ervan uitgaat dat erkende personen die bescherming genieten op grond van de artikelen 20 en volgende van Richtlijn 2011/95/EU (erkenningsrichtlijn) en de welzijnsbepalingen van het Vluchtelingenverdrag van Genève in wezen - alleen - recht hebben op gelijke behandeling van de eigen onderdanen. Het Verwaltungsgerichtshof gaat echter niet in op het feit dat enerzijds de door artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn vereiste integratiemaatregelen die verder gaan dan de gelijke behandeling van eigen onderdanen niet worden aangeboden (zie over de relevantie van deze maatregelen bij het onderzoek naar een schending van artikel 3 EVRM: Hessischer Verwaltungsgerichtshof, Urteil vom 4. november 2016 - 3 A 1292/16.A -, Jurisdicție, Rn. 29 en volgende). Anderzijds zijn de sociale uitkeringen die in Griekenland beschikbaar zijn, gekoppeld aan een legaal verblijf van maximaal 20 jaar, waardoor personen die recht hebben op bescherming de facto geen aanspraak kunnen maken op deze uitkeringen (zie BVerfG, besluit van de Eerste Kamer van de Tweede Senaat van 8 mei 2017-2 BvR 157/17 -, Jurisdicție, punt 20).

24- Daarnaast is er behoefte aan de beoordeling die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zowel voor erkende personen die bescherming genieten als voor asielzoekers, aanneemt dat het gaat om een bijzonder kwetsbare groep die voor de integratie in het gastland voor een overgangperiode afhankelijk is van staatssteun (zie Hessischer Verwaltungsgerichtshof, Urteil vom 4. November 2016 - 3 A 1292/16.A -, Juris, par. 24 e.v.). Zij zou derhalve - met name gezien het feit dat de in artikel 34 van de erkenningsrichtlijn voorgeschreven integratiemaatregelen niet bestaan - verdere bevindingen hebben geëist over de vraag of en hoe de toegang tot onderdak, voedsel en sanitaire voorzieningen voor erkende personen die naar Griekenland zijn teruggestuurd, ten minste in de eerste periode na hun aankomst is gewaarborgd.

25- De aanbeveling van de Commissie van 8 december 2016, die door de Administratieve Rechtbank is benoemd, bevat in ieder geval niet de noodzakelijke bevindingen in dit verband, omdat zij slechts verbeteringen - met inbegrip van humanitaire normen - voor de duur van de Griekse asielprocedure bevat en dus niet verwijst naar het probleem van de erkende personen die bescherming genieten, dat in dit verband relevant is. Er wordt met name niet vermeld dat de - nog steeds ontoereikende - opvangcapaciteit voor asielzoekers ook zou worden uitgebreid tot teruggezonden erkende personen die bescherming genieten. In ieder geval beveelt de Commissie alleen repatriëringen met het oog op het voeren van een asielprocedure aan indien in elk afzonderlijk geval is vastgesteld op basis van een door de Griekse autoriteit gegeven garantie dat de te repatriëren persoon kan worden gehuisvest in een vluchtelingenhuis (zie nr. 10 van de aanbevolen maatregelen ter verbetering van het Griekse asielstelsel). Een dergelijke verzekering van de Griekse autoriteit dat verzoeker ten minste gedurende een overgangperiode zou worden gehuisvest, is in de onderhavige procedure echter niet gegeven en is - voor zover duidelijk is - niet gevraagd door het Bundesamt of de Bondsregering. In zijn besluit van 20 mei 2017 heeft het Bundesamt alleen verklaard dat ervan uit mag worden gegaan dat Griekenland de relevante bepalingen van het EU-recht naleeft. De basis waarop deze veronderstelling is gebaseerd, wordt niet toegelicht. Het is ook onbegrijpelijk gezien de systeemgebreken in het Griekse asielstelsel die al zeven jaar worden bevestigd.

26- De aangevochten beslissingen van de administratieve rechtbank zijn gebaseerd op de schending van de grondrechten. Het kan niet worden uitgesloten dat de bestuursrechtbank tot een andere beslissing zou zijn gekomen die gunstiger zou zijn geweest voor de klager indien voldoende rekening was gehouden met de grondwettelijke vereisten. In geval van een nieuwe beslissing zal de administratieve rechtbank moeten onderzoeken en rekening houden met de mate waarin sinds de invoering van de algemene sociale uitkeringen op 1 januari 2017 erkende personen die in Griekenland bescherming genieten, er in de praktijk toegang toe hebben gehad.)

De Commissaris stelt dat "U werd als vluchteling erkend in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum) normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw vluchtelingstatus en waarvan u gebruik kunt maken" (beslissing p3). Daaruit concludeert de Commissaris dat de levensomstandigheden in Griekenland van asielzoekers en vluchtelingen niet als onmenselijk of menonterend kunnen worden beschouwd, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. De Commissaris voert echter geenszins onderzoek over de realiteit van de levens omstandigheden van vluchtelingen en asielzoekers in Griekenland (toegang in de praktijk tot huisvesting, voedsel, arbeidsmarkt, taal lessen, bescherming door de politie tegen geweld binnen de kampen...)

Dit is dus een schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

De motivering van de Commissaris generaal is niet draagkrachtig en moet verworpen worden, de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. We volharden dat verzoeker zich niet op de bescherming die hem reeds werd toegekend beroepen kan omdat de levensomstandigheden van vluchtelingen in Griekenland mensenonterend zijn, en dat de Commissaris dus de asielaanvraag van verzoekster in ontvankelijk verklaren moet, in overeenstemming met artikel 57/6 van de wet van 15/12/1980.

Het middel is gegrond."

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden volgende overtuigingsstukken gevoegd:

"(...)

- AIDA Grèce 2017, p62

- UNHCR. "Fewer refugees arriving in Greece's Evros region, but problems remain", 12/06/2018, <http://www.unhcr.org/news/latest/2018/6/5ble69744/fewerrefugees-arriving-greeces-evros-region-problems-remain.html>

- Human Rights Watch, Greece: 13.000 Still Trapped on Islands, 6/03/2018. <https://www.hrw.org/news/2018/03/06/greece-13000-still-trapped-islands>

- UNHCR, Fact Sheet, Greece, Januari 2019

- The Guardian, "Greece has the means to help refugees on Lesbos - but does it have the will?", 13/10/2018, <https://www.theguardian.com/globaldevelopment/2018/sep/13/greece-refugees-lesbos-moria-camp-funding-will>

- Conseil du Contentieux des Etrangers, arrest n°224 980, van 19/09/2019

- Refugee.Info, « La Grèce envisage d'éliminer progressivement les aides financières et l'hébergement pour les réfugiés statutaires», 19/02/2019. <https://blog.refugee.info/exit-accommodation-cash-ff/>

- DW, Council of Europe slams Greece over refugee camp conditions, <https://www.dw.com/en/council-of-europe-slams-greece-over-refugee-campconditions/a-47576477>

- Arrest van het Duitse Federale Constitutionele Hof van 31.07.2018 (REF: BVerfG 31.07.2018 - 2 BvR 714/18, beschikbaar op: <https://urteile-Resetze.de/rechtsprechung/2-bvr-714-18>

- Nansen verslag, « Internationale bescherming EU-lidstaat toepassing artikel 57/6, §2 Vreemdelingenwet ten aanzien van Griekenland"

3. Beoordeling

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht aan de hand van alle elementen van het dossier herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake *Ibrahim e.a.* (hierna: het arrest *Ibrahim*) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in herinnering gebracht *"dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere*

lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak)."

Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekster, die de vluchtelingenstatus geniet in Griekenland, geen gegronde vrees voor vervolging heeft, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan haar status een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat haar levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Toch, zo stelt het Hof in het voormelde arrest, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (punt 86).

Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden. In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoekster heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak"* (punt 89).

Dit wordt als volgt toegelicht:

"Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)" (punt 90- 91).

3.3. Het wordt niet betwist dat aan verzoekster in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend. Met betrekking tot haar leefomstandigheden aldaar heeft de verwerende partij het volgende vastgesteld:

- Verzoekster en haar gezin kreeg van de Griekse overheid gedurende ongeveer drie jaar materiële steun, medische zorgen en scholing of Griekse taallessen met het oog op het vinden van een eigen inkomen en woning. De Griekse overheid liet haar begin dit jaar weten dat zij binnen drie maanden het opvangcentrum moest verlaten en een eigen woning en inkomen diende te vinden. Verzoekster en haar dochter werden in het opvangcentrum door dokters en verplegers onderzocht en behandeld tegen schurft; haar dochter werd medisch onderzocht en behandeld voor haar terugkerende ademhalingsproblemen; verzoekster onderging een keizersnede in een Grieks hospitaal en een Griekse organisatie regelde de begrafenis van haar doodgeboren kind. Ook blijkt dat de Griekse overheid haar wel degelijk scholing aanbood en dat zij pas begon om Griekse taallessen te volgen enkele maanden voor haar vertrek uit Griekenland;

- Als persoon die internationale bescherming geniet heeft verzoekster toegang tot de arbeidsmarkt. De grootste belemmering bij het vinden van werk wordt veroorzaakt door de financieel-economische crisis in Griekenland die de arbeidsmogelijkheden algemeen negatief beïnvloedt. In beginsel gelden de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf en niet deze die van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Als persoon met internationale bescherming in Griekenland zijn er conform het recht van de Unie aan haar status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, houdt geen vervolging in, in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat, hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 van het EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, *Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië*, 27725/10, 2 april 2013).

3.4. Verzoekster voert aan dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de elementen van kwetsbaarheid in haar persoonlijk profiel, met name dat zij een jonge alleenstaande vrouw met kind is, dat zij door de slechte medische omstandigheden in Griekenland een miskraam heeft gehad en dat haar ex-man, die in Griekenland een gevangenisstraf uitzit, ermee dreigt hun kind te ontvoeren.

Verzoekster verwijst in het middel naar het AIDA-rapport (*Asylum Information Database, Country Report Greece, update march 2018*), naar een rapport van het UNHCR en naar een artikel van refugee.info, waaruit blijkt dat thans geen materiële of financiële bijstand wordt verleend aan houders van een internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Waar de bestreden beslissing motiveert dat verzoekster in het verleden accommodatie heeft gekregen van de Griekse overheid, blijkt uit de door verzoekster voorgebrachte rapporten dat de accommodatie en financiële- en materiële bijstand door de Griekse overheid aan alle houders van internationale beschermingsstatus werd stopgezet, zodat verzoekster actueel niet langer aanspraak kan maken op een huisvesting, voorzien door de Griekse overheid (AIDA-rapport p. 217). Het AIDA-rapport vervolgt dat houders van een internationale beschermingsstatus op dezelfde wijze aanspraak kunnen maken op accommodatie als andere derdelanders die legaal op het grondgebied verblijven. De huisvesting voor daklozen is beperkt en er zijn geen specifieke opvangcentra voor erkende vluchtelingen of begunstigden van subsidiaire bescherming. Er wordt evenmin voorzien in financiële ondersteuning voor levensonderhoud. Zo zijn er in Athene slechts vier opvangcentra voor daklozen, waaronder Griekse burgers en onderdanen van derde landen die legaal op het grondgebied verblijven. Personen die internationale bescherming genieten, kunnen huisvesting aanvragen, maar het is buitengewoon moeilijk om toegelaten te worden aangezien deze opvangcentra altijd overvol zijn en voortdurend nieuwe aanvragen voor huisvesting ontvangen. In de praktijk blijven mensen die onderdak nodig hebben en die niet over de financiële middelen beschikken om een huis te huren, dakloos, of wonen ze in verlaten huizen of overvolle appartementen, die in veel gevallen worden onderverhuurd. Pro Asyl en Refugee Support Aegean documenteren ook gevallen van begunstigden van internationale bescherming die onder erbarmelijke omstandigheden leven, waaronder personen die zijn teruggekeerd uit andere EU-landen. Zo rapporteerden Pro Asyl en RSA in januari 2019 over een kwetsbaar gezin van vier dat eind augustus 2018 uit Zwitserland terugkeerde. Bij hun terugkeer naar Griekenland werd het gezin dakloos, werden cruciale uitkeringen geweigerd en konden de ouders geen werk vinden. Volgens deze organisaties hebben vluchtelingen geen veilige en effectieve toegang tot onderdak, voedsel, de arbeidsmarkt en gezondheidszorg, inclusief geestelijke gezondheidszorg (AIDA-rapport p. 218).

Erkende vluchtelingen hebben toegang tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als onderdanen, zonder enige verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Evenwel zijn onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd in de statistische gegevens over werkloosheid. Uit een onderzoek uit 2018 blijkt dat slechts weinigen erin slagen een baan te vinden. Zij worden gewoonlijk tewerkgesteld in de informele economie, die hen de toegang tot sociale zekerheid ontnemt en hen blootstelt aan verdere onzekerheid en kwetsbaarheid. De overgrote meerderheid van de begunstigden en aanvragers van internationale bescherming is afhankelijk van voedselbedeling, non-foodartikelen en financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit dwingt hen vaak tot gevaarlijke inkomens

genererende activiteiten en vergroot de behoefte aan hulpdiensten, vergroot het risico op uitbuiting en belemmert hun integratievooruitzichten (p. 220). De overheid voorziet in verschillende maatregelen om de toegang tot werk voor personen die internationale bescherming genieten, te verbeteren. Dit omvat onder meer een proefprogramma voor beroepsopleiding voor 8.000 erkende vluchtelingen in Attica en Centraal Macedonië in samenwerking met het Ministerie van Arbeid en een werkgelegenheidsprogramma in de landbouwsector voor 8.000 vluchtelingen in samenwerking met het Ministerie van Landbouwonwikkeling. Deze acties moeten echter nog worden uitgevoerd. Net als asielzoekers worden begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd met obstakels bij de afgifte van het belastingregistratienummer (AFM), die hun toegang tot de arbeidsmarkt en registratie bij het werkloosheidskantoor van OAED belemmeren. De uitgifte van een AFM gaat gepaard met ernstige vertragingen. De procedure voor de bevoegde belastingdiensten om de persoonsgegevens van vluchtelingen te verifiëren via de asiendienst duurt ongeveer 2 maanden. In het geval van een professionele AFM duurt de procedure meer dan 3,5 maand en is de hulp van een accountant vereist. Het AIDA-rapport vermeldt dat het bezit van een woning of het voorleggen van een huurcontract een vereiste is om toegang te krijgen tot sociale bijstand (AIDA-rapport p. 217).

Hoewel uit het AIDA-rapport niet kan worden afgeleid dat de Griekse autoriteiten geheel onverschillig blijken te zijn voor de situatie van houders van een internationale beschermingsstatus, blijkt uit de door verzoekster aangehaalde rapporten wel dat er sprake is van ernstige hinderpalen met betrekking tot de toegang tot huisvesting, werk of persoonlijke hygiëne. Hoewel de bestreden beslissing terecht opmerkt dat verzoekster in het verleden kon genieten van opvang, wordt in de bestreden beslissing ook niet ontkend dat thans de materiële en financiële ondersteuning voor begunstigden van internationale bescherming werd stopgezet. Verzoeksters vrees dat zij en haar kind bij terugkeer naar Griekenland voor onbepaalde tijd dakloos zullen zijn en in precarie, onveilige en onhygiënische omstandigheden zullen moeten overleven, is niet ongegrond. Hoewel uit de door verzoekster aangehaalde bronnen nog niet blijkt dat elke terugkeerder zal worden blootgesteld aan een met artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling, maakt zij aannemelijk dat er een grote kans is dat zij bij terugkeer naar Griekenland in zeer slechte omstandigheden zal terechtkomen, waarbij zij geen zekerheid zullen hebben omtrent huisvesting, werk en voeding.

De Raad gaat vervolgens na of deze omstandigheden de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waarvan sprake in het arrest *Ibrahim* (nr. 89).

3.5. Wat betreft de individuele omstandigheden voert verzoekster aan dat zij een alleenstaande vrouw met kind is, dat zij door de slechte medische omstandigheden in Griekenland een miskraam heeft gehad en dat haar ex-man in Griekenland dreigt hun kind te ontvoeren.

De Raad herinnert er vooreerst aan dat artikel 4 van het Handvest identiek is aan artikel 3 van het EVRM. Beide bepalingen luiden: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Artikel 52.3 van het Handvest bepaalt dat de rechten vermeld in het Handvest die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte hebben als die welke er door het EVRM aan worden toegekend. Artikel 53 van het Handvest herinnert er verder aan dat de bepalingen van het Handvest niet mogen worden uitgelegd als zouden zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Unie, de Gemeenschap of alle lidstaten partij zijn, met name het EVRM, alsmede door de grondwetten van de lidstaten. De Raad acht het bijgevolg nuttig om in te gaan op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het bereiken van de *“bijzonder hoge drempel”* bij het beoordelen van het risico op een verregaande situatie van materiële deprivatie, zoals vermeld in het arrest *Ibrahim*.

Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de aangeklaagde behandeling een minimum aan ernst te bereiken opdat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale effecten en eventueel het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Artikel 3 houdt niet in dat de verdragsluitende partijen verplicht zouden zijn om iedereen binnen hun jurisdictie met een woning te voorzien, noch dat de staten er op algemene wijze toe verplicht zouden zijn om vluchtelingen financiële steun te verlenen teneinde hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Het EHRM hecht evenwel belang aan de status van asielzoekers als een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep die speciale bescherming nodig heeft. Een situatie van extreme materiële armoede kan een probleem

vormen in het licht van artikel 3, wanneer deze volledig afhankelijk was van staatssteun, en geconfronteerd wordt met onverschilligheid van overheidswege en die in een ernstige situatie van ontbering terechtkomt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Specifiek wat betreft minderjarigen, oordeelt het Hof dat de extreme kwetsbaarheid van het kind een doorslaggevende factor is die prevaleert boven overwegingen met betrekking tot de status van illegale immigranten (EHRM nr. 29217/12, 4 november 2014, *Tarakhel t. Zwitserland*, , nrs. 94-99). Kinderen hebben specifieke behoeften die verband houden met hun leeftijd en gebrek aan onafhankelijkheid, maar ook op hun asielzoekersstatus. Het Hof wijst er ook op dat het Verdrag inzake de rechten van het kind staten aanmoedigt om er met passende maatregelen voor te zorgen dat een kind dat asiel zoekt bescherming en humanitaire hulp kan verkrijgen, ongeacht of het kind alleen is of vergezeld wordt door zijn of haar ouders. De opvangomstandigheden voor kinderen moeten aangepast zijn aan hun leeftijd om te verzekeren dat deze geen situatie van stress en angst creëren met traumatische gevolgen (EHRM 4 november 2014, 29217/12, *Tarakhel t. Zwitserland*, 119).

De Raad is er zich van bewust dat het arrest *Tarakhel* betrekking had op gezinnen met kinderen die een verzoek indienden om internationale bescherming en *in casu* het dossier voorligt van statushouders, echter volgens het arrest *Ibrahim* is het voor de toepassing van artikel 4 niet van belang of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (*Ibrahim*, punt 87 of *Jawo* punt 88). Bijgevolg is de leer van het arrest *Tarakhel* eveneens relevant voor statushouders.

Verzoekster staat als alleenstaande moeder in voor haar jonge dochter. Uit de door verzoekster aangehaalde bronnen in het verzoekschrift blijkt dat er een zeer reële kans is dat verzoekster en haar dochter bij terugkeer naar Griekenland in zeer slechte omstandigheden zullen terechtkomen, zonder toegang tot huisvesting, voeding of hygiënische basisvoorzieningen en waarbij zij blootgesteld zullen worden aan gewelddadige en insalubere omstandigheden. Verzoekster is bovendien een alleenstaande moeder, hetgeen haar zoektocht naar werk, huisvesting en zorg voor haar kind nog verder zal bemoeilijken. Bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat verzoekster verklaarde dat zij door haar man werd geslagen en dat zij vreest dat hij haar dochter zal ontvoeren. Verzoekster maakt aannemelijk dat zij zonder huisvesting zullen moeten overleven op straat waar zij blootgesteld worden aan onveilige, onhygiënische of gewelddadige omstandigheden, hetgeen, mede gelet op de extreme kwetsbaarheid van haar kind, hen zal blootstellen aan extreme stresssituaties met bijzonder traumatische gevolgen voor hun psychische en fysieke gezondheid.

De Raad is dan ook van oordeel dat, gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen, door verweerder niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan verzoekster is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat zich geen situatie zal voordoen van zeer verregaande materiële deprivatie of zij in een toestand van achterstelling kan terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en in het licht van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM blijkt. Het is dan ook aangewezen de bestreden beslissing te vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, lid 2, 2°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 november 2019, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT